

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ପରସ୍ପର ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ, ତୁମର ପରସ୍ପର ସହିତ ଅତି ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ ତେଣୁ ତୁମେ ସ୍ନେହରେ ଭରପୁର ଗର୍ବଣା ହୁଅ, କେବେ ବି ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କର ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକୁ କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା’ନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସାରା ବିଶ୍ୱାସ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି (୨) ଯେଉଁମାନେ ଫୁଲଭଳି ହୋଇଛନ୍ତି, କେବେ ବି କାହାରିକୁ କର୍ଷଣ ଭଳି ଆଘାତ ଦେଉନାହାନ୍ତି, ପରସ୍ପର ସହିତ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ରହିଛନ୍ତି, କେବେ ବି ଅଭିମାନ କରୁନାହାନ୍ତି — ଏହିଭଳି ପିଲାମାନେ ବାବାତ୍ମକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା’ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି, ସମ୍ପରକକୁ ଟିକିତ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବାବାତ୍ମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ତଳେ ପକାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନେ ବାବାତ୍ମର ନିନ୍ଦା କରାଉଥିବା ନିନ୍ଦୁକ ଅଟନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେପରି ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା’ନ୍ତି । ସେହିପରି ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ପ୍ରିୟ ଲାଗୁଛନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସାରା ବିଶ୍ୱାସ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାତ୍ମକୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା’ନ୍ତି । ତୁମେ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ, ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହୁଛି । ଯେତିକି ସ୍ନେହ ବାବାତ୍ମକୁ ଦାଣ୍ଡିଥିବା ପିଲାତ୍ମ ଭିତରେ ରହିବ ସେତିକି ସ୍ନେହ ବାବାତ୍ମକୁ ନ ଦାଣ୍ଡିଥିବା ଆତ୍ମାତ୍ମ ଭିତରେ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ଭାଇ ଭାଇ ହୋଇ ପରସ୍ପର ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛ ବା ପରସ୍ପର ଭିତରେ ସ୍ନେହ ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭାଇ ଭାଇ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମର ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବାତ୍ମର ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହ ସ୍ନେହ ରହିଛି ନା, ତେଣୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ନେହ କରିଥା’ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ଶରୀରର ଅଭିମାନ ନଥାଏ । ତୁମେ ଭାଇ ଭାଇ ଏକ ପିତାତ୍ମ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ସାରା ବିଶ୍ୱାସ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛ । ନିଜର ତ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛ ତା ସହିତ ଭାଇମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଦେହ-ଅଭିମାନୀରୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ଲୌକିକରେ ଭାଇ ଭାଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଭାଗ ନେବା ପାଇଁ ଲଢେଇ କରିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାତ୍ମ ସହିତ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାକୁ ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାରୁ ଅଛି । ଲୌକିକ ପିତାତ୍ମକଠାରୁ ସ୍ୱଧ୍ୱନ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକଠାରୁ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତି । ପରତ୍ତ୍ୱେକତ୍ମକୁ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ସିଧା ସଳଖ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି । ଯେତେ ଯେତେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ରୂପେ ମନେ ପକାଇବ ସେତିକି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ଯଦି ବାପା ଦେଖନ୍ତି ପିଲାମାନେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ କହିବେ ତୁମେ ଅନାଥ କି ? ଆତ୍ମିକ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ପରସ୍ପର ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି ଭାଇ ଭାଇ ହୋଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛ, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ସ୍ନେହ ନାହିଁ ତେବେ ତୁମେ ରାବଣର ସନ୍ତାନ ସଦୃଶ ହୋଇଗଲ । ସେମାନଙ୍କୁ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ କୁହାଯିବ । ତେବେ ଦୈବୀ ସନ୍ତାନ ଓ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ତପାତ୍ କ’ଣ ରହିଲା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛ । ଆତ୍ମା ଆତ୍ମା ସହ କେବେ ଲଢେଇ କରିନଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ସନ୍ତାନଗଣ, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କର ନାହିଁ । ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଭଳି ହେଲେ ବାବା କହିବେ ଏମାନେ ତ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ରାବଣର ସନ୍ତାନ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ନୁହଁନ୍ତି । ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରସ୍ପର ସ୍ନେହ ପ୍ରେମରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହ । ଯଦି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ମତଭେଦ ରହୁଛି, ସ୍ନେହ ରହୁ ନାହିଁ, ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ନିଜକୁ ରାବଣର ସମ୍ପରଦାୟ ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କଲେ ବାବାତ୍ମର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଯିବ । ଯଦି ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ କହୁଛ କିନ୍ତୁ ଆସୁରୀ ଗୁଣ ଥିଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କୁହାଯିବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଗୁଣ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଗୁଣ ପାରିବ କଲେ ହିଁ ବାବା ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ, ପୁଣି ସେହି ସଂସ୍କାର ସାଥୀରେ ଯିବ । ବାବାତ୍ମକୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ — ପିଲାମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜର କେତେ କଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ମାୟାର ଅଧିନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମତଭେଦରେ ରହୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆରେ ମତଭେଦ ରହିଛି, ତେବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ଯଦି ମତଭେଦରେ ରହିଲ ତେବେ ତାତ୍ମକ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଏବଂ ତୁମ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ପାରସ୍ପରିକ କ’ଣ ରହିଲା ? ସେମାନେ ବାବାତ୍ମର ନିନ୍ଦା କରାଇଥା’ନ୍ତି । ବାବାତ୍ମର ନିନ୍ଦା କରାଉଥିବା ଆତ୍ମା, ମତଭେଦରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ ସ୍ଥାନ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତାତ୍ମକୁ ନାସ୍ତିକ କୁହାଯିବ । ଆସ୍ତିକ ପିଲାମାନେ କେବେହେଲେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବାର ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ରହିବା, ତୁମେ

ଏହିଠାରେ ହିଁ ଶିଖୁଛୁ, ଯାହା ଦୃଢ଼ାଠା ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରସ୍ପର ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ରହିପାରିବ । ଯଦି ବାବାଜୀଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇ ନ ରହି ପାରିଲେ ତେବେ ସେମାନେ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ ପଦ୍ଧତିରେ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ପଡୁନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆମ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି । ମାୟା ବଡ଼ ପ୍ରବଳ । ଯେପରି ମୁଖା କାମୁଡ଼ିଲେ ଜଣାପଡିନଥାଏ । ମାୟା ମଧୁସ୍ୱ ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଇ ବଶୀଭୂତ କରିନେଉଛି । ଜଣା ପଡୁନାହିଁ । ପରସ୍ପର ରାଗିବା ଋଷିବା ଆସୁରୀ ସମ୍ପର୍କଦାୟୀମାନଙ୍କର କାମ । ଅନେକ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି ମତଭେଦରେ ରହୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହିହେଲେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭୁଲ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି, ମାୟା ତୁମ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିଚାଲିଛି । ମାୟା ଏଭଳି ମତିଭ୍ରମ କରିଦେଉଛି, କାହାକୁ ଜଣା ପଡୁନାହିଁ । ତେବେ ନିଜର ହୃଦୟକୁ ପଚାର ଆମର ପରସ୍ପର ମଧୁସ୍ୱରେ ସନ୍ଦେହ ଅଛି ନା ନାହିଁ । ମୁଁ ପ୍ରେମ ସାଗରତ୍ୱକ ସନ୍ତାନ, ତେଣୁ ପ୍ରେମର ଭରପୁର ଗର୍ଭା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବା, ଓଲଟା-ସିଧା କହିବା ଅପେକ୍ଷା, କିଛି ନ କହି ତୁମ୍ଭ ରହିବା ଭଲ । ଖରାପ ଶୁଣ ନାହିଁ... ଯଦି କାହା ଭିତରେ କରୋଧର ଅଂଶ ଅଛି, ତେବେ ସେହି ସନ୍ଦେହ ଭାବ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ହିସାବ ରଖ, ଯଦି ଆସୁରୀ ଚଳଣିରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉନାହିଁ, ତେବେ ପରିଣାମ କ'ଣ ହେବ ? କେଉଁ ପଦ ପାଇବେ ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯଦି କୌଣସି ସେବା କରିବ ନାହିଁ ତେବେ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ ? ନିର୍ଭ ପଦ ପାଇବ । ସାକ୍ଷାତକାର ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହେବ, ତୁମକୁ ମଧୁସ୍ୱ ନିଜ ପାଠପଢ଼ାର ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ । ସାକ୍ଷାତକାର ପରେ ହିଁ ତୁମର ଏହି ଦୁନିଆରୁ ବଦଳି ହେବ, ବଦଳି ହୋଇ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସବୁ କିଛି ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ ଯେ କିଏ କେତେ ନମ୍ରର ରଖି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି, ତା'ପରେ ପୁଣି କାନଦିବେ, ମୁଣ୍ଡ ପିଟିବେ, ଦଣ୍ଡ ମଧୁସ୍ୱ ଭୋଗ କରିବେ, ପଗଡ଼ାତାପ କରିବେ ଯେ କାହିଁକି ବାବାଜୀ କଥା ମାନିଲି ନାହିଁ । ବାବା ତ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ଆସୁରୀଶୁଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯାହାଜ୍ୱଳ ଭିତରେ ଦୈବୀଶୁଣ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ଅଛି । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ସହଜ, ଅଲଟ୍ ଏବଂ ବେ । ଅଲଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା, ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦଶାହୀ (ରାଜତତ୍ତ୍ୱ) । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଯଦି ପରସ୍ପର ମତଭେଦରେ ଆସି ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରିବ ତେବେ ନିଜକୁ ଲଙ୍ଘନୀୟ ସନ୍ତାନ କିପରି କହିପାରିବ । ବାବା ବୁଝିଯିବେ ଲାଏ ଆସୁରୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ମାୟା ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବେ ଗ୍ରାସ କରିଦେଇଛି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜଣା ପଡିନଥାଏ, ଅବସ୍ଥା ହଲଚଲ ହୋଇଥାଏ । ପଦ କମ ମଧୁସ୍ୱ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତେବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟତନ କରିବା ଦରକାର । ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହର ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା ଦରକାର । ବାବା ପ୍ରେମର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ୍ୱ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧୁସ୍ୱ ପ୍ରେମର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଲଙ୍ଘନୀୟ ମତ ଦୃଢ଼ାଠା ତୁମେ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟଶୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ସବୁ ଶୁଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ଥାଏ । ସେହି ଅବସ୍ଥା ଏବେ ତୁମକୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଦେବତା ହୋଇଯିବା ପରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଦୈବୀ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଦିବ୍ୟଶୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ବାବା ମଧୁସ୍ୱ ଭାରତରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ଶିବଦୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ, କିଭଳି ଆସନ୍ତି ଓ କେବେ ଆସନ୍ତି, ଆସି କ'ଣ କରନ୍ତି ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧୁସ୍ୱ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁୟାୟୀ ଜାଣୁଛ । ଯିଏ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେ କାହାକୁ ହେଲେ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ତେବେ ନିର୍ଭ ପଦ ପାଇବେ । ସକ୍ରିୟମାନଙ୍କରେ ମଧୁସ୍ୱ କେହି କେହି ଛାତ୍ରମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣି ବହୁତ ଖରାପ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କାହା କାହାର ଚାଲିଚଳଣି ବହୁତ ଭଲ ମଧୁସ୍ୱ ହୋଇଥାଏ । କେହି ସଦା ଉପସ୍ଥିତ ରୁହନ୍ତି, କେହି ଅନୁପସ୍ଥିତ । ଏଠାରେ ଯିଏ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସାମ୍ବଦର୍ଶନ ଚକ୍ରର ଘୁରାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଉପସ୍ଥିତ କୁହାଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଉଠିବା, ବସିବା ସମୟରେ ମଧୁସ୍ୱ ନିଜକୁ ସାମ୍ବଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ମନେ କର । ଭୁଲିଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିଲ, ଯଦି ସର୍ବଦା ଉପସ୍ଥିତ ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଭୁଲିଗଲେ ନିର୍ଭ ପଦ ପାଇବ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବେ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବାକି ଅଛି । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରୁଥିବ । କୁହାଯାଏ ଶିବବାବାଜୀଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତି ଥାଉ, ମୁଖରେ ଜ୍ଞାନମୁତ ରହୁ, ତେବେ ଶରୀରରୁ ପ୍ରାଣ ଯାଉ । ଯଦି କୌଣସି ଜିନିଷରେ ମମତା ରହିବ ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତାହା ହିଁ ମନେ ପଡିବ । ଯଦି ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରତି ଲୋଭ ଥିବ ତେବେ ମରିବା ସମୟରେ ସେହି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାର ଲାଲସା ରହିବ । ଏଭଳି ହେଲେ ପଦ ଭରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସାମ୍ବଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କର, ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ । ବିନା ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଯେଭଳି ଆତ୍ମା ଏକୂଟିଆ ଆସିଥିଲା ସେହିଭଳି ଯିବାକୁ ହେବ । ଲୋଭ ମଧୁସ୍ୱ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ଯଦି କୌଣସି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଲୋଭ ରହିବ, ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତାହା ହିଁ ମନେ ପଡିବ, ଯଦି ନ ମିଳିଲା ସେହି ଆଶାରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଲୋଭ ଆଦି ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯିଏ ବୁଝିଲାବାଲା ହୋଇଥିବେ ସେ ହିଁ ବୁଝିବେ । ବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ନିରନ୍ତର ହୃଦୟରେ ଥାଉ — ବାବା ଓ ବାବା । ବାବା ବାବା ଶବ୍ଦ ମୁଖରେ କହିବା ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଭିତରେ କେବଳ ଅଜପାଦପ ଚାଲିଥାଉ । ବାବାଜୀଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତିରେ, କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କଲେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇ ପାରିବ ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସ୍ନେହରେ ଭରପୁର ଗର୍ଜନା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତି ସ୍ନେହର ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ ମୁଖରେ ଓଲଟା କଥା କହିବାର ନାହିଁ ।

(୨) କୌଣସି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଲୋଭ ରଖିବାର ନାହିଁ । ସ୍ୱାଦ୍ୱରାଗେ ଚକ୍ରଧାରୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେପରି ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଅନ୍ତର୍ଗତ କୌଣସି ଜିନିଷ ମନେ ନ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ମେତାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପଦକ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ବେଗମପୁରର ରାଜା ହୁଅ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ନିଜର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟପ୍ରତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ହିଁ ତୁମର ସମ୍ପଦ ଅଟେ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ପୁରସ୍କାରର ପଦକ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ମେତାଲ୍ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅନ୍ତି ସେମାନେ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟଳ ଏବଂ ଏକରସ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହିବା ସହିତ ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଏବଂ ବେଗମପୁର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖ ରହିତ ଦୁନିଆର ରାଜା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ମୁକ୍ତ, ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରକେ ଅବିଦ୍ୟା ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅ ତେବେ ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତି ଆପେ ଆପେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

“ମାତେଶ୍ୱରୀଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ”

ଏହି ସଂଗମ ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୂପେ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି

ଦେଖ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିଲା ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ସାଥୀ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଥିଲେ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଯେଉଁ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରକୃତି ପତି ରହିବେ ତାଙ୍କର ହିଁ ବିଜୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଗାୟତ୍ରରେ ସବୁ କଥାକୁ ଗୋଲାଲ ମିଶାଇ ଦେଖନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ପ୍ରକୃତିପତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନଥିଲେ । ପ୍ରକୃତିପତି ତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ସାଥୀ ପରମାତ୍ମା ଥିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ । ପରମାତ୍ମା କେବେହେଲେ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଂସା କରିବାର ଶିକ୍ଷା ଦେବେ ନାହିଁ, ନା ପାଣ୍ଡବମାନେ କୌଣସି ହିଂସାର ଯୁଦ୍ଧ କରି ସ୍ୱାରାଜ୍ୟ ନେଇଥିଲେ । ଏହି ଦୁନିଆ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁଭଳି କର୍ମ ରୂପେ ବୀଜ ରୋପଣ କରେ, ସେହିଭଳି ଭଲ ମନ୍ଦ ଫଳ ଭୋଗିଥାଏ । ଯେଉଁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତମାତା ଶକ୍ତି ଅବତାର ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ଭାରତ ଭୂଖଣ୍ଡରେ ହିଁ ଆସିଥାଆନ୍ତି ତେଣୁ ଭାରତକୁ ଅବିନାଶୀ ଭୂଖଣ୍ଡ କୁହାଯାଏ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅବତରଣ ଭାରତ ଭୂମିରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ କାରଣ ଅଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ଏହି ଭାରତ ଭୂମିରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସେହିଠାରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଯୋଗ ବଳରେ କୌରବ ରାଜ୍ୟର ବିନାଶ କରି ପାଣ୍ଡବ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଲେ । ପରମାତ୍ମା ଆସି ଧର୍ମର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀ ନିଜର ସେହି ପବିତ୍ର ଧର୍ମ ଓ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ କହୁଛନ୍ତି ବିଚରା ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ନିଜାଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଅବିନାଶୀ ମାଲିକ ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି । ଏମାନେ ନିଜର ସ୍ୱାଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ସିମିତ ଭାବନାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଅତି ଧର୍ମ ଗ୍ଲାମି ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । କାହିଁକି ନା ଏହା ସବୁ ପ୍ରକୃତିର ଧର୍ମ । ପ୍ରଥମେ ନିଜର ସ୍ୱାଧର୍ମକୁ ଜାଣିବାର ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକତ୍ତ୍ୱର ସ୍ୱାଧର୍ମ ହେଉଛି ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ୱାଧର୍ମ । ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମ ହେଉଛି ଦେବତା ଧର୍ମ । ଏହି ମାମା କୋଟି ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ତ ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଦେହର ଧର୍ମକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କର । ସର୍ବଧର୍ମାନି ପରିତ୍ୟଜ..... ଏହି ଦେହର ଧର୍ମ ପାଇଁ ଏତେ ଆନ୍ଦୋଳନ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଏହି ଦେହର ଧର୍ମରୁ ବାହାରି ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅବିନାଶୀ ପିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପ୍ରକୃତିପତି ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି । କଲ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ପକ୍ଷରେ ସାକ୍ଷାତ୍ ପ୍ରକୃତିପତି ପରମାତ୍ମା ଥିଲେ ତାଙ୍କର ବିଜୟର ଗାୟନ ରହିଛି ।